

[Egon Jensen.]

dem med de mindre og de mindste indtægter, og selv om vi herved kan og vil komme ud for, at personer med mindre indkomster vil få større pension, end de har haft indtægt i deres arbejdsår, så får de hermed en erstatning for det, de aldrig fik, medens de var i aktivt arbejde.

At ordningen har socialt sigte, fremgår klart af den måde, hvorpå man har tænkt at beregne ordningen. Lad mig nævne nogle eksempler: en indtægt i gennemsnit i de 15 bedste år på 15.000 kr. vil efter socialministerens redegørelse give en pension på 14.500 kr. Hvis det drejer sig om 18.000 kr., bliver pensionen 15.400 kr., hvis indtægten er 25.000 kr., bliver pensionen 17.500 kr., og hvis indtægten er 30.000 kr., bliver pensionen 19.000 kr. Det vil altså sige, at de laveste indtægter får en pensionsdækning, som ligger oppe i nærheden af 100 pct.; når vi til 30.000 kr., ligger den på 63 pct., og når vi op til maksimalindtægten, de 40.000-44.000 kr., får man en 60 pct.s pensionsdækning. Der er altså ikke tale om, som det er sagt fra radikal side, at give til dem, som i forvejen har, og tage fra dem, som i forvejen næsten ingenting har.

Ordningen vil ud over at give pensionsret for normale indtægter også give pension til invalidepensionister. Dette betragter jeg som et afgjort plus. Invalidepensionen må nemlig ligesom f. eks. arbejdsløshedsunderstøttelse eller sygedagpenge betragtes som en erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, hvorfor det må være rimeligt at beregne pension af den indtægt, som kaldes invalidepension.

Som noget nyt er socialministeren inde på tanken om at indføre en enkemandspension i lighed med enkepension, altså indføre ligestilling mellem de to køn, og det må være rigtigt. I hvor mange tilfælde det så vil være aktuelt, ved man ingenting om, men en kendsgerning er det, at en enkemand med børn i mange tilfælde er meget ringere stillet end en enke med børn — som i forvejen er dårligt stillet. Det er klart, at enkemandspension og enkepension må være ensartede, og jeg tror, det er rigtigt, at man går ud fra kriteriet for den offentlige enkepension, hvorefter enker kan få pension allerede fra det 45. år, hvis de har børn at forsørge. Det kan ikke være rigtigt, at enke-

pension først skal kunne opnås fra det 62. år, som vi i dag har det i ATP-ordningen. Det er en selvfølge, at en ordning med en enkemandspension må få konsekvenser for den enkepensionsordning, vi har i dag.

En ordning, der ikke indebærer muligheder for, at de medborgere, som er ude over den første ungdom, kan få en pensionsordning, vil ikke være særlig tillokkende, og derfor er vi enige med socialministeren i, at man må tilstræbe en ordning, der sikrer, at de, der er fyldt 45 år, også har mulighed for at få fuld pension, og at de, der er over 45 år, får aftrappet, så de får $\frac{1}{20}$ af fuld pension for hvert år, hvori de har optjent ret til pension. Det vil igen sige, at alle under 45 år vil opnå fuld tillægspension, og at reglen i øvrigt må være, at 35 år må være minimum for betaling, og at man begynder ved 18 års alderen.

Et gode ved de påtænkte regler for enkepension er, at der opnås efterlevelsespension efter den anciennitet, ægtefællen ville have kunnet opnå, såfremt han eller hun havde levet til det 65., 66. eller 67. år — altså en hypotetisk pensionsberegning.

Førtidspension har socialministeren været inde på og har herom sagt, at det må være rimeligt at yde førtidspension i de tilfælde, hvor en borger kan få folkepension før tiden. Jeg vil gerne spørge socialministeren, om man ikke har set på muligheden for en forhøjet pension, hvis pensionen tages senere, altså ventetillæg i lighed med folkepensionens regler i dag.

Der vil selvfølgelig være mange spørgsmål, som skal afklares, f. eks. om enke- eller enkemandspension skal kunne opnås uden hensyn til egen indtægt, og om f. eks. en efterlevende ægtefælle kan få både sin egen og ægtefællens pension, ligesom der er et spørgsmål om størrelsen af udsat pension.

Der er i betænkningen opstillet forskellige muligheder for bidragsbetaling, enten at lønmodtagerne betaler det hele selv eller betaler i fællesskab med arbejdsgiveren, eller arbejdsgiveren betaler hele bidraget. Ud fra et administrativt praktisk grundlag vil det være rigtigt, at arbejdsgiveren indbetaler bidraget som en procentsats af udbetalt arbejds løn, og hvis dette kombineredes med kildeskatteordningen, ville meget være vundet. Det gælder jo om at være rationel, og enten man sætter ølse for eller